

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 239)

Feb (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 59)

5. சதுஷ்கம் மத்யமம் யத் தத் இச்சாதேரேவ விக்ரியா
அநுத்தரேச்சா ஸம்யோகாத் ஏகாரோ நாம ஜாயதே
6. தஸ்ய ஏவ ஆநந்த ஸம்யோகாத் ஜகத் யோநிர் உதாஹ்ருதா
அநுத்தர உந்மேஷ யோகாத் ஓகாரோ நாம ஜாயதே
7. தஸ்ய ஏவ அநுத்தர ச்லேஷாத் ஸத்யோஜாதமுத்பவ:
அநுத்தராத் பவந்த்யேதே விகாஸா வித்யஸம்ச்யாயா:

பொருள் - அடுத்து நான்கு நடு எழுத்துக்களான ஃ, ஃ, ஃ, ஃ (ரு, ரு, லு, லு) ஆகியவை “இ, ஈ, உ, ஊ” என்பதன் மாறுபாடு காரணமாக உண்டாகின்றன (இ - ரு, ஈ - ரு, உ - லு, ஊ - லு). “இ” என்பது முதல் அக்ஷரத்துடன் (அ) சேரும்போது “ஏ” உண்டாகிறது. அதே எழுத்து ஆனந்தத்துடன் (ஆ) சேரும்போது ஜகத்யோநி (ஐ) உண்டாகிறது. பின்னர் உந்மேஷம் (உ) என்பது முதல் அக்ஷரத்துடன் (அ) சேரும்போது “ஓ” உண்டாகிறது. அந்த “ஓ” என்னும் எழுத்து, முதல் அக்ஷரத்துடன் (அ) சேரும்போது ஸத்யோஜாதம் (ஒள) உண்டாகிறது. இப்படியாக வித்யையை மலரச் செய்யும் அவை அனைத்து முதல் அக்ஷரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன.

8. தாத்ருக்தாத்ருக் ஸமுந்மேஷா ஆநந்தாத்யாஸ் த்ரயோதச
த்ரயோதச த்யோந்மேஷா: ச்ரிதா வேதந சேஷிதாம்
9. அநுத்தரீம் ஸூக்ஷ்மதசாம் ஸ து பஞ்சதச: ஸ்வர:
ஏதா: பஞ்சதச அவஸ்தா விஸ்ருஷ்டே: ஸ்புரணோத்யமா:

பொருள் - இப்படியாக ஆநந்தம் (ஆ) என்பது தொடக்கமாக உள்ள பதிமூன்று எழுத்துக்களும் “அ” என்பதிலிருந்து வரிசையாக உண்டாகின்றன. இவை அனைத்தும் ஞானத்தை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளன (அல்லது ஞானத்தை

எஜமானனாகக் கொண்டு அதனை அண்டியுள்ளன எனலாம்). இந்தச் சூழ்நிலையில் இவற்றின் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானதும், பதினைந்தாவது எழுத்துமான “அம்” உண்டாகிறது. இவ்விதமாக பதினைந்து அக்ஷரங்களை உண்டாக்குவதன் மூலம் ஸ்ருஷ்டி தொடங்கியதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

10. தசபி: பஞ்சபி: ச ஏவம் அங்கை: பூர்ணா ஸிஸ்ருக்ஷயா

தைவீ ஸ்ருஷ்டிமயீ சக்தி: க்ருத்யே க்ருத்யே க்ருதோத்யமா

பொருள் - இவ்விதம் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி சக்தியானவள் பதினைந்து அங்கங்களை முழுவதுமாக உண்டாக்கிய பின்னர், மற்ற வஸ்துக்களை ஒவ்வொன்றாக படைக்கத் தொடங்குகிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 239)

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - பெயர் (நாமம்) என்பது தொடங்கி, ப்ராணன் என்பது முடிய உள்ள ஒவ்வொன்றாக வரிசையாகக் கூறப்பட்டு, ஒவ்வொன்றும் தனக்கு முன்பு உள்ளதைக் காட்டிலும் பெரியது என்று கூறப்பட்டது; மேலும் பின்னர் வரும் ஒவ்வொன்றும் தனக்கு முன்பாக உள்ளதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும் கூறப்பட்டது. இதே போன்று இந்த ப்ரகரணத்தில் ஜீவனைக் காட்டிலும் பெரியதாக அறியப்படுபவன், ப்ராணன் என்ற பதத்தால் கூறப்படும் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆவான். ஆகவே ஸத்யம் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்ட வஸ்துவே பூமந் என்றாகிறது. இதனையே வருத்திகாரர் (போதாயனர்) - பூமந் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும்; காரணம், பெயர் முதலானவை தொடங்கி ப்ராணன் முடிய உள்ள பலவற்றிலும் பூமந் என்பதே பெரியதாகக் கூறப்பட்டதால் ஆகும் - என்கிறார்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - இங்கு ப்ராணன் என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்ட ஜீவனைக் காட்டிலும் மேலாக ஸத்யம் என்பதைக் கூறும் உபதேசம் எவ்வாறு அடையப்படுகிறது? இதற்கு விடை அளிக்கிறோம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-15-4) - ஸ வா ஏஷ ஏவம் பச்யந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநநந்திவாதி பவதி - மேலே காட்டப்பட்ட அதே புருஷன் இவ்விதமாகப் பார்த்து, தனக்குள் ஆலோசிப்பவனாக, இப்படியாக அறிந்துகொண்டு அவனுடைய உபாஸ்ய பொருள் என்பது அனைத்தைக் காட்டிலும் பெரியது என்று கூறுகிறான் - என்றுள்ள வரியில், ப்ராணனை அறிபவன் உயர்ந்த பொருளைக் குறித்து உரைப்பதாகக் கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி - ஸத்யம் என்ற உயர்ந்த பொருளில் நிலைநிற்பவன், தனது

உபாஸ்ய பொருள் மிகவும் உயர்ந்தது என்று கூறுகிறான் - என்று உரைக்கப்பட்டது. இங்குள்ள “து” என்ற பதம் மூலம் ஸத்யம் என்பதை குறித்துக் கூறுபவன், முன்பு பெரியதைக் குறித்துக் கூறுபவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இந்தக் காரணத்தால் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) – ஏஷ து வா அதிவததி - என்ற வரியில் ப்ராணன் பெரியது என்று கூறுபவன் குறித்து ஏதும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே முன்பு பெரிதாகக் கூறப்பட்டதன் காரணமாக உள்ள ப்ராணனைக் காட்டிலும் இப்போது பெரியதாகக் கூறப்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்யம் என்பது உயர்ந்தது என்றாகிறது.

பூர்வபசுஷம் - ப்ராணனை மேலாக உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு, ஸத்யம் பேசுதல் என்ற உபாஸனைக்கு ஒரு அங்கமாக உள்ளதால்தான் அது உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆகவே இங்குள்ள ப்ரகரணத்தில் எந்தவிதமான இடைவெளியும் இல்லை.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 239)

“பரித்யஜ்ய” என்னும் பதத்திற்கு மற்றவர்கள் கூறும் பொருள்களுக்கு
மறுப்பு

மூலம் - இங்ஙனன்றிக்கே கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகமென்கிற தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்னும் பசுஷத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமன்றிக்கேயொழியும். தர்மாநிஷ்டாந சக்தனுக்கிறே அவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்க வேண்டுவது? இது பஹுப்ரமாண ஸித்தமான கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்துக்கும் “புகலொன்றில்லா அடியேன்”, “குலங்களாய”, “குளித்து மூன்று”, “ந தர்மாநிஷ்ட: அஸ்மி” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமான அகிஞ்சநாதிகாரமென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விருத்தமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளாமல் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபங்களைத் துறத்தல் என்பது ப்ரபத்திக்கு ஓர் அங்கம் (இன்றியமையாத செயல்) என்று கொண்டால், ப்ரபத்தியானத்ய் அனைவரும் கைக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்று என்னும் தன்மையை இழந்துவிடும். அந்த மூன்றையும் கைக்கொள்ளவல்ல ஒருவனால் மட்டுமே அல்லவோ அவற்றைத் துறக்க இயலும்? இது, பல ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரபத்திக்கு ஒரு அங்கமாக ஏற்கப்பட்டதான “நான் சக்தி அற்றவன்” என்னும் கார்ப்பண்யம் என்பதற்கு முரணாகிவிடும். மேலும் திருவாய்மொழி (6-10-10) - புகல் ஒன்றில்லா அடியேன் - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய - என்றும், திருமாலை (25) - குளித்து மூன்றலை - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்மாநிஷ்ட: அஸ்மி

- நான் எந்தவிதமான தர்மநிஷ்டைகளிலும் நிற்காதவன் - என்றும் உள்ளவரிகளின் மூலம் வெளிப்படுவதான “எந்தவிதமான உபாயமும் அற்றவன் (அகிஞ்சநன்)” என்னும் அங்கத்துக்கும் முரணாகும்.

மூலம் - ஈச்வரனைப் பற்ற அத்யந்த பரதந்த்ரதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு சேஷத்ரஜ்ஞன் நித்யாசக்தன் என்று கட்டி, இவனுக்கு அவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்னுமது ஸர்வசாஸ்த்ர ஸ்வவசந ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதி விரோதத்தாலே அத்யந்த பரிஹாஸ்யம். அப்போது துல்ய ந்யாயதையாலே “வ்ரஜ” என்கை தானும் கடியாது. உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மா நித்யாசக்தனென்கை தங்களுக்கு அநிஷ்டமான அநுவாத பசுஷத்துக்கு ஸ்த்ரீகரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை. ஏகப்ரயோகந்தானே அசக்தனைப் பற்றத் த்யாகாநுவாதமாய் இதரனைப் பற்றாத் த்யாக விதியாகை ஏகவாக்யத்தில் கடியாது.

விளக்கம் - சேஷத்ரஜ்ஞனான ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனை நம்பியே உள்ளதாலும், அவனுக்கு வசப்பட்டவனாகவே உள்ளதாலும், எப்போதும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவதற்கான சக்தி அற்றவன் என்று தீர்மானித்து, அதன் காரணமாக அந்த உபாயங்களைக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறுதல் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளதாலும், இதனை இவ்விதம் உபதேசம் செய்பவர்கள் கூறுவதற்கும் செய்வதற்கும் முரணாக உள்ளதாலும் எல்லையற்ற பரிகாசத்திற்கு உட்பட வேண்டியதே ஆகும் (அதாவது ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்ய சக்தி இல்லை என்று கூறிய பின்னர், அவன் அந்தச் செயலைச் செய்யாமல் துறக்கவேண்டும் என்று கூறுவது பரிகாசத்திற்கு உரியது அல்லவோ). இவ்விதம் இவர்கள் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டால், அதே கருத்தின்படி “வ்ரஜ - என்னை அடைவாய்” என்று கூறுவதையும் இயற்றமுடியாது (சக்தி இல்லை) என்றே ஆகிறது. ஜீவாத்மா எப்போதும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி அற்றவன் என்று கூறுபவர்கள், “பரித்யஜ்ய” என்பது முன்பே நடந்த ஒன்றை மீண்டும் கூறுகிறது என்பதை இவர்கள் ஏற்க மறுக்கிறார்கள் (அதாவது ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்யும் சக்தி இல்லை என்பது, அந்தச் செயலை அவன் முன்பு ஒருமுறையேனும் செய்தால் அல்லவோ உணர இயலும்). மேலும் ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரே முறை ஒரு சொல்லை பயன்படுத்துவதன் மூலம் -

“ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்வதற்கான சக்தி இல்லாத காரணத்தால் என்ன நடந்தது”, “ஒருவனால் ஒரு செயலைச் செய்ய முடிந்த காரணத்தால் அதனைத் துறக்கவேண்டும்” – ஆகிய இரண்டையும் ஒருசேர உரைக்க இயலாது.

மூலம் – பலத்தில் வைஷ்ணவமின்றிக்கே அதிகாரியும் ஏகனாயிருக்க “குரு – லகு” விகல்பமும் சொல்லவொண்ணாது. குரூபாயத்திலே சக்தனானவனுக்கே அதின் த்யாக விசிஷ்டமான லகூபாயத்தை விதித்தால், குரூபாயத்தில் ஒருத்தரும் ப்ரவர்த்திப்பா ரில்லாமையாலும், வேறொரு முகத்தாலே அதிகாரபேதம் சொல்ல வொண்ணாமையாலும், குரூபாயத்தை விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரமாணமன்றிக்கே யொழியும். லகூபாய ப்ரோசநார்த்தமாக குரூபாயத்தை விதித்து, அது தன்னையே நிஷேதிக்கிறதென்கையும் அத்யந்த அநுசிதம். அநுபாயங்களை உபாயங்களாக விதிக்கிறதென்றால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் மோஹந சாஸ்த்ரங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, சரண்ய ஸ்வரூபாதிகளும் ஸித்தியாதபடியாம். குருக்களான க்ருஷ்யாதி வ்யாபாரங்களும், லகுக்களான ரந்வாணி ஜ்யாதிகளும் அர்த்தார்த்திகள் பக்கல் விகல்பிக்கிறதும், அதிகாரி விசேஷ வ்யவஸ்தையாலே என்னுமிடம் லோகப்ரஸித்தம். ஆழ்வானுடைய சரமச்லோக வ்யாக்யானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால், ஒரு விரோதமுமில்லை. ஸமாவர்த்தநாதிகளில் குரு லகு விகல்பமும் அவஸ்தா விசேஷங்களாலே நியதமென்று கொள்ளாதபோது, குருவிதாந வையர்த்தமும் வரும்.

விளக்கம் – ஒரு அதிகாரி தர்மங்களை இயற்றும் சக்தி கொண்டவனாக உள்ளபோது, அடையும் பலன்களின் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லாதபோது, கடினமானது – சுலபமானது (குரு – லகு) என்று இரண்டுவிதமான உபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளலாம் என்று கூறுவதாக இருத்தல் ஆகாது. ஏன்? கடினமாக உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி கொண்ட ஒருவனுக்கு, அதனைத் துறந்து சுலபமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும்படிக் கூறினால், அதன் பின்னர் யாரும் கடினமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள யாரும் முயலமாட்டார்கள்; மேலும், வேறு எந்தவிதமான வழியாலும் அதிகாரிகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை உரைக்க இயலாமல் போகும்; இந்தக்

காரணங்களால், கடினமான உபாயத்தை உரைக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு, அவை ப்ரமாணமாக உள்ளன என்னும் தன்மை மறைந்துவிடும். “சுலபமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதில் ஆசையை உண்டாக்கும்விதமாக, கடினமான உபாயத்தை முதலில் விதித்த பின்னர் அவற்றைத் துறத்தல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது” என்று கூறுவது மிகவும் பொருந்தாத கூற்றாகும். “உபாயங்களாக அல்லாதவற்றை உபாயங்களாகக் கூறிய பின்னர், அவற்றைத் துறத்தல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது” என்று கூறினால், ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் மோக்ஷ உபாயங்களாக இல்லாதவற்றைக் கூறுகின்றன என்னும் தோஷம் ஏற்படும்; இதனால் அவை மூலம் அறியப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து உறுதியாக அறிய இயலாத நிலை உண்டாகிவிடும். இந்த உலகில் பொருள் சேர்ப்பதில் ஆசை உள்ளவர்களில் சிலர் விவசாயம் செய்தல் போன்ற கடினமான செயல்களையும், சிலர் ரத்னங்களை விற்பது போன்ற சுலபமான செயல்களையும் செய்கிறார்கள் அல்லவோ (இதே போன்று மோக்ஷ உபாயங்களிலும் இருந்தால் என்ன) என்று சிலர் கேட்கலாம்; ஆனால் இந்த வேறுபாடுகளின் காரணம் அந்தந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் வேறுபாடு உள்ளதால் ஆகும். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் சரமச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யானத்திலும் நாம் கூறிய கருத்தே உள்ளதால், எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ஸமாவர்த்தனம் (ப்ரம்மசர்யத்தை முடித்துக் கொண்டு க்ருஹஸ்தனாக ஆகும்போதும் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம் போன்றவை) போன்றவற்றில் கடினமானவையும் சுலபமானவையும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கபடி விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கொள்ளாவிட்டால், கடினமான உபாயத்தை விதிப்பது வீணாகும் (க்ருஹஸ்தனாக உடனேயே ஆகிறான் என்னும்போது சுலபமான ஸ்நானமும், சிறிது காலம் கழிந்த பின்னரே க்ருஹஸ்தனாகிறான் என்னும்போது கடினமான ஸ்நானமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது).

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 59)

133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற
ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூத பக்திதசையில் இவர் பெண் பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில்
தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுக்குக்
கருத்தென்னென்னுமபேசைஷியிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்
(ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற
ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்கு தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) - என்று.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டதான பக்தி நிலையில், இவர் ஒரு பெண்ணைப் போன்று
பேசும்போது தோழி, தாய், மகள் என்பதான மூன்று விதங்களில் பேசும் இதற்கு
என்ன கருத்து என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளை இணக்கிச்
சேர்க்குமவளாகையாலே திருமந்தரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈச்வரனோடு
ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமே
அவனோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அந்த ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழியென்றும்.

விளக்கம் - (ஸம்பந்தத்தில் உணர்த்தி ஆகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தோழி என்று
பேர்) - தோழி என்பவள், நாயகன் மற்றும் நாயகி ஆகிய இருவரையும் ஒன்று கூட

வைத்துச் சேர்ப்பவள் ஆவாள். திருமந்தரத்தில் உள்ள முதல் பதமான “ஓம்” என்பதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனோடு ஆத்மாவிற்குக் கூறப்பட்டதான “இந்த ஆத்மா அவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்னும் அவனுக்கும் நமக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தும் ஞானம் என்பதே, அவனோடு இந்த ஆத்மா சேர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே அத்தகைய ஸம்பந்த ஞானத்தையே “தோழி” என்று கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்த யௌவநையாய் நாயக விஷயத்தில் அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமளவிலும், அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படி கடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் போராடுதென்று நிஷேதித்துப் போருமவளாகையாலே, ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு ப்ராப்தி விளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரையினுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதம ஹேதுவாய், அந்த த்வரை ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தர்சந்தாலே க்ரமம்ப்ராப்தி பற்றாமல் முறுகி நடக்குமளவில், இது ப்ரபந்நகுல மர்யாதைக்குச் சோரதென்று நிஷேதித்து, சேஷியானவன் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப் பார்க்கிற மத்யம பத ப்ரதிபாதி தோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாயாரென்றும்.

விளக்கம் - (உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தாயார் என்று பேர்) - தாய் என்பவள் குழந்தையைப் பெற்று, வளர்த்து, தனது பெண்பிள்ளை தகுந்த பருவம் வந்தவுடன் நாயகன் ஒருவனிடம் கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக அவன் உள்ள இடம் தேடிப் போகவேண்டும் என்று பதறியபடி உள்ளபோதும், அவன் தனது இடம் வரும்வரை பொறுக்க இயலாமல் படியைத் தாண்டிப் புறப்படுதல் என்பது குல மரியாதைக்கு ஏற்காது என்று எண்ணும்போதும், அந்த மகளைத் தடுப்பவள் ஆவாள். ஸர்வேச்வரன் என்ற ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றியவர்கள் அவனை அடைவதற்கான காலம் அதிகமாக உள்ளதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் உள்ளதால், விரைந்து “அவனை அடைதல்” என்ற பேற்றை அடையவேண்டும் என்னும் வேகம் பிறப்பதற்கான

முதல் காரணமாக உள்ளதால், அந்த விரைவு என்பது, அடையப்படவுள்ள பேற்றின் மேன்மையைக் கண்டதால் எந்தவிதமான முறைகளையும் வரிசையாகப் பின்பற்றாமல் ஓடும்படிச் செய்கிறது. இந்த நிலையானது ப்ரபந்நர்கள் குலமரியாதைக்கு ஏற்காது என்று தடுத்து, எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து நம்மை ஏற்கும்வரை காத்திருக்கவேண்டும் என்று இந்த வேகத்தின் துடிப்பை அடக்குவது திருமந்தரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதாகும். ஆகவே இவ்விதம் உபாயத்தில் உறுதியாக நிலைத்தல் என்ற இந்த நிலையே தாயார் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குலமரியாதைகளையும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தை யுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண்யனானவனுக்கு சரம பத ப்ரோக்தமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து ததநுபவ விளம்பா ஷ்டமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக் கிட்டி அநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்ய த்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகளென்று பேரிட்டுச் சொல்லக் கடவதென்கை. ஜ்ஞாநாவஸ்த்தைக் களென்னாமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்த்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமு முண்டென்னு மிடம் தோற்றுகைக்காக. “ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா” என்னக் கடவதிறே. பத த்ரயார்த்த ஜ்ஞாநமும் திருவுள்ளத்தில் எப்போது முண்டாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - (பலத்தில் பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைக்கு மகள் என்று பேர்) - நாயகி இயல்பாகவே நாயகனுடன் சேர்ந்து, அவனுடைய ஒப்பற்ற சிறப்புகளில் ஈடுபட்டு நின்று, தனது குலமரியாதைகள் எதனையும் ஆராயாமல், அவனுடன் சேரவில்லை என்றால் உயிர் தாங்கமாட்டேன் என்னும் பதற்றம் கொண்டவள் ஆவாள். திருமந்தரத்தில் உள்ள “ஓம்” என்னும் முதல் பதம், “நம:” என்னும் நடுப்பதம் ஆகிய இரண்டாலும் உறுதியாகக் கூறப்பட்ட எஜமானனும், அனைவருக்கும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, திருமந்தரத்தின் இறுதி பதமான “நாராயண” என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் மற்றும்

வியூதி ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட சிறப்புகளை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், அத்தகைய அனுபவம் கிடைக்கும்வரை ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், “அவன் மட்டுமே அவனை அடைய வைக்கும் உபாயம்” என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ள விதியையும் மீறி, அவனை அடைந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்கும், இல்லையேல் தரிக்காது என்று நடப்பதான பலன் மீது உள்ள பதற்றத்தை மகள் என்று கூறினாள். ஞானத்தின் பல்வேறு நிலைகள் என்று கூறாமல் “ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், இந்த மூன்றுவிதமான நிலைகளும் இவருக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று விளக்கவே ஆகும். ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா - மூன்று காலத்தையும் அறிவதே ப்ரஜ்ஞாவஸ்தை - என்றது காண்க. மேலும் திருமந்திரத்தில் உள்ள மூன்று பதங்களுடைய பொருள் குறித்த ஞானம் இவருக்கு எப்போதும் நிலைத்து உள்ளதாகும்.

134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்ததுக்கு ஊடி உசாத்துணையற்றுச் சூழலும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

அவதாரிகை - இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோவென்னு மபேசைஷயிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய்மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸுக்ரஹமாக வரைந்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸகியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட மூன்று நிலைகளும் இவருடைய பேச்சில் வெளிப்படுமோ என்ற சந்தேகம் தோன்ற, “தோழி, தாய், மகள்” ஆகியவர்களுடைய பேச்சாக வெளிப்படும் திருவாய்மொழிகளில் இவற்றை அறியலாம் என்று, அவற்றை எளிமையாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற பிராட்டிதையைக் கண்டு தாய்மார் கலங்கி, இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே, ப்ரதிபந்த பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற; இவள் ப்ரக்ருதியறியு முயிர்த்தோழி அநந்யார்ஹையான விவளுக்கு அந்ய ஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி ததுசித பரிஹாரங்களையும் விதித்து, “அங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேல்மின்”, “உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன்” இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்ய த்வராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானத்தாலே துக்க ஹேதுவைப் போக்கலாமென்பார் வார்த்தையைக் கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோவென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத் தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமானது இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்மிக பகவத் கடாசஷ பலமாய் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனானவனை அநுபவிக்கையி லுண்டான ப்ராவண்ய கார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமன்று, அந்ய ஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த “தீர்ப்பாரையாமினியும்”.

விளக்கம் - (வெறி விலக்கி) - ஸர்வேச்வரனோடு இயற்கையாகவே சேர்ந்து, பின்னர் பிரிந்து, அந்த ஆற்றமை காரணமாகப் பிராட்டி மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இந்த நிலையைக் கண்டு அவளுடைய தாய்மார்கள் கலக்கம் கொண்டு, இவளுக்கு

ஏற்பட்ட நோய் இன்னது என்றும், இதற்கான காரணம் மற்றும் மருந்து இன்னது என்றும் அறியாமல் நிற்கிறார்கள். அப்போது தனக்குத் தோன்றுவதை உரைக்கும் ஒரு கட்டுவிச்சி கூறியதைக் கேட்டு இந்த நோய்க்கு இதுவே மருந்து என்று வெறியாடலில் ஈடுபட்டனர் (வெறியாடல் என்பது ஒரு பூசாரியை அழைத்து சஷுத்ர தெய்வங்களுக்குச் செய்யப்படும் சாமி ஆடுதல் போன்ற சடங்கு). அப்போது நாயகியின் நிலையை அறியும் அவளுடைய உயிர்த்தோழி ஒருவர், “ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் இவள் உரியவள் அல்லள். இப்படிப்பட்ட இவளுக்கு வேறு தொடர்பு ஏற்படுதல் என்பது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஒன்றாகும். நாம் இதனைத் தடுக்கவில்லை என்றால், இவளை இழந்துவிடுவோம்”, என்று ஆராய்ந்தாள்; அதன் பின்னர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். அந்த நாயகிக்கு ஏற்பட்டுள்ள நோய் இன்னது என்று உரைத்து, அதன் காரணத்தையும் தாய்மார்களிடம் கூறினாள். அதற்கான மருந்துகளையும் உரைத்தாள். ஆக, திருவாய்மொழி (4-6-3) - அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் துவேல்மின் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-7) - உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வெறியாடல் என்பதை விலக்கிய திருப்பாசுரங்கள் மூலம் பேற்றினை அடைவதற்குப் பதறியபடி உள்ள நிலையில், மிகுந்த துன்பத்தின் காரணமாக உபாயத்தின் மீது கொண்டுள்ள உறுதியானது கலங்கி, தைத்திரீயம் - தர்மேண பாபம் அபநுததி - பலனின் பற்றில்லாத தர்மங்களால் பாபங்கள் நீங்குகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மங்களில் ஈடுபடுவதால் துக்கத்திற்கான காரணங்கள் விலகுகின்றன என்று கூறுபவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு, இந்தத் துன்பத்தை விலக்க இயலுமோ என்று அனைத்து தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக உள்ள கர்மங்களை இயற்றுவதற்கு முனைந்தனர். அப்போது ஸர்வேச்வரனுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் குறித்து அந்தத் தோழி கூறுவது என்னவென்றால், “இந்தத் துன்பமானது இதுவரை செய்து வந்த கர்மங்களால் உண்டான பலன் காரணமாக வந்தது அல்ல. ஸர்வேச்வரன் நம்மிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் நம்மைக் கடாசஷிப்பதன் பலனாக, தனக்கே உரியதான சிறந்த திருமேனியைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை அனுபவிப்பதால் ஏற்படுவதான மிகுந்த அன்பின் காரணமாக உண்டானதாகும். ஆகவே இந்த வெறியாடல் என்பது இதற்கு மருந்தாகாது. மேலும் இது அவனுக்கு

மட்டுமே அடிமை என்ற தன்மைக்கு விரோதத்தை ஏற்படுத்தும்; இதனால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழித்தும்விடும்”, என்பதாகும். இப்படியாக அந்தத் தோழி, மற்ற ஸம்பந்தங்களை திருவாய்மொழி (4-6) – தீர்ப்பாரை யாம் இனியும் – என்பதில் நீக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் “இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை” என்று நீங்களேயன்றோ திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு இப் ப்ராவண்யத்தை விளைத்திகொள்; இனி ப்ராப்த விஷய ப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையற வமையுமென்ற பாசுரத்தாலே அர்சாவதார ஸுலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்காயிருக்கு முபாயாத்யவஸாயம் அவ்விஷய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்ய கார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் சேஷ வஸ்துகதமான இப் ப்ராவண்யம் சேஷி யுகப்புக்கு விஷயமாமித்தனையல்லது உபாய கோடியி லந்வயியாது. ப்ராப்த விஷய வைலக்ஷண்யாதீனமாக வந்ததாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வநிவர்த்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யம் அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த “துவளில் மாமணியும்”.

விளக்கம் – (ஆசை அறுத்து) - மேலும் அவள் தொடர்ந்தாள். திருத்துலைவில்லி மங்கலத்தின் மீது மிகுந்த காதல் கொண்டுள்ள பெண்பிள்ளையை அதிலிருந்து விலக்க எண்ணும் தாய்மாரை நோக்கி அந்தத் தோழியானவள், “திருவாய்மொழி (6-5-1) - இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருத்துலைவில்லி மங்கலத்திற்கு இவளை அழைத்துச் சென்று இவளுக்கு இந்தக் காதலை ஏற்படுத்தியது நீங்கள் அல்லவோ? இயல்பாகவே நம்முடைய காதலனாகிய ஸர்வேச்வரனிடம் இவளுக்கு உள்ள இந்தக் காதலை உங்களால் விலக்க இயலாது. ஆகவே இவள் விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஆசை அற அமையும்”,

என்றாள். இந்தத் திருவாய்மொழி மூலம், அர்ச்சாவதாரம் என்பதான மிகவும் எளிமையான விஷயமே உபாயமாக உள்ளதன் காரணமாக, எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை அடையவேண்டும் என்பதன் காரணமாக அவனே உபாயம் என்பதில் உள்ள உறுதியானது, அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையை உணர்ந்ததால் ஏற்பட்ட காதலுடைய பதற்றம் என்ற உபாயத்தில் கொண்டு சேர்த்துவிடுமோ என்ற சந்தேகம் காரணமாக அதனை நீக்க முயலும்போது. ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக உள்ள இந்த ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே அவனிடம் அமைந்த இந்தக் காதல் ஸர்வேச்வரனுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக மட்டுமே அமையும் அல்லாமல், உபாயத்தில் சேராது; இயல்பாகவே எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை காரணமாக வந்த இந்தக் காதலைத் தள்ளவும் இயலாது; இதனைத் தன்னால் நீக்க இயலும் என்று எண்ணுகிற சுயசுதந்திரமானது, “அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்ட நிலை” என்பதற்கு விரோதமானது என்பதால், கைவிடத்தக்கது என்று தனது ஸம்பந்தத்தை விலக்குகின்ற திருவாய்மொழி (6-5) – துவளில் மாமணியும் – என்ற திருவாய்மொழியில் விளக்கினாள்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 204)

3-5-2 தண்கடல் வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத் தடிந்துண்ணும்

தீண்கழற்கா லசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்குந் திருமாலை

பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடிப்பறந்துங் குனித்துழலாதார்

மண்கொ ளுலகிற் பிறப்பார் வல்வினை மோத மலைந்தே

பொருள் - குளிர்ச்சியைக் குணமாகக் கொண்டதான கடலால் சூழப்பட்ட பூமியில் உள்ளவர்களைக் கொண்டு, அவர்களுடைய சரீரமே தங்களுக்கு உணவு என்று கொண்டு வாழ்பவர்களும், இத்தகைய பாதகத்துக்கு இடப்பட்ட வலிமையான வீரக்கழலைக் காலில் கொண்டவர்களும் ஆகிய அஸுரர்களுக்குத் தீமையைச் செய்து, அதன் காரணமாகவே பெரியபிராட்டியாரை மகிழவைக்கும் அவளுடைய நாதனை - இசை மிகும்படியாகப் பாடியும், உயரமாகக் குதித்து ஆடியும், அந்த மயக்கத்தால் எங்கும் திரிந்தபடியும் செய்யாதவர்கள், இந்தப் பூமியில் உள்ள மஹாபாபங்களால் எப்போதும் பீடிக்கப்பட்டு, பிறந்தபடி இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வனுக்கு உதவினது ஸூரிகளுக்கு உதவிற்று என்னலாம்படியன்றோ. “தங்களுக்கு இடருண்டு” என்று அறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்குதராயிருப்பார், மஹாபாப அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் – நித்யஸூரிகளுக்கு இவன் எவ்விதம் உதவிகள் செய்தபடி உள்ளானோ அதே போன்று கஜேந்த்ரனுக்குச் செய்தான். கஜேந்த்ரன் போன்றே தங்களுக்கும் எப்போதும் ஸம்ஸாரம் என்ற முதலை காரணமாகத் துன்பம் உண்டு என்று அறியாதவர்கள், அவனுடைய “விரோதியைப் போக்கும் நீர்மை குணம்” என்ற குணத்தை எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அதனை எண்ணினாலும் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையாமல் இருப்பவர்கள், மஹாபாபங்களை அனுபவிப்பதற்காகவே பிறப்பவர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தண்கடல் இத்யாதி) அஸூரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகார மென்னென்னில், (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) ஏகதேச வாஸித்வத்தால் வந்த பாந்தவமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸ ஹேதுவும். “தே வயம் பவதா ரக்ஷயா:” ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷயர். “உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸநங் கொண்டு வளைக்கிறிகோளோ?” என்ன; “அது சொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம். ‘பவத் விஷயவாஸிந:’ தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமையுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவில்லையிறே”. “நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்” என்று சொல்லலாமாகிற் சொல்லிக்காணும். “இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ?” என்னக் கடவதிறே. இவர்கள் தங்கள் கண்வட்டத்திலே உண்டுடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. (தமக்கிரையா) தங்களுடைய சரீர போஷணத்துக்காகவாயிற்று. (தடிந்துண்ணும்) ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. (திண்கழற்காலசுரர்க்கு) திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸூரவர்க்கத்துக்கு. அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்று தீக்ஷித்திருக்குமா போலேயாயிற்று இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீக்ஷித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி. அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கீடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கிட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது.

விளக்கம் - (தண்கடல் இத்யாதி) - அஸுரர்கள் மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்தி, கொன்று அவற்றின் மூலம் வாழ்பவர்கள் ஆவர். ஆனால் அஸுரர்கள் இவர்களை இவ்விதம் செய்வதற்கான காரணம் என்ன, இவர்கள் செய்த தவறு என்ன? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தண்கடல் வட்டத்துள்ளார் தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்) - ஒரே இடத்தில் அனைவரும் ஸம்பந்தப்பட்டு இருத்தல் என்பதே அஸுரர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை; ஆக இவ்விதம் இவர்கள் உள்ளதே, இவர்களை அஸுரர்கள் துன்புறுத்தக் காரணமாக உள்ளது. இவர்களை ஸர்வேஸ்வரன் காப்பாற்றுவதற்கு எது காரணமாக உள்ளதோ, அதுவே இவர்களை அஸுரர்கள் துன்புறுத்தவும் காரணமாக உள்ளது. இங்கு இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-19) - தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: பவத் விஷய வாஸிந: நகரஸ்தோ வநஸ்தோ வா த்வம் நோ ராஜா ஜநேச்வர: - நாங்கள் உங்களால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள், நீங்கள் எங்களுடைய தலைவர் ஆவீர்; காட்டிலிருந்தாலும் நாட்டில் இருந்தாலும் நீங்களே எங்கள் அரசர் - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். துன்பத்தில் உள்ள நாங்கள், துன்பத்தில் உள்ளவர்களைக் காப்பதில் ஈடுபாடு கொண்ட உம்மால் காக்கப்படவேண்டியவர்கள் ஆவோம். இதனைக் கேட்ட இராமன், “அந்த உபாஸனை காரணமாகவே என்னை இவ்விதம் செய்யும்படி உரைக்கிறீர்களோ?”, என்றான். இதற்கு அவர்கள், “அப்படி நாங்கள் செய்ததற்காக நீ எங்களைக் காக்கவேண்டும் என்று ப்ரதி உபகாரமாகக் கேட்டால், நீ தடை கூற இயலும். ஆனால் பவத் விஷய வாஸிந: - உனது நாட்டில் வசிப்பவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப நாங்கள் உன்னுடைய நாட்டில் வசிப்பதால், நீ எங்களைக் காப்பாற்ற எந்தத் தடையும் இல்லை. ஆனால் இதற்கு நீ - நான் காப்பாற்றுகின்ற நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள கானகத்தில் வசிப்பவர்கள் அல்லவோ நீங்கள் - என்று வேண்டுமானால் கூறிக்கொள்வாயாக. திருவிருத்தம் (33) - இவற்றின் புறத்தாள் என்றெண்ணோ - நமது ஆட்சி போன்றவற்றுக்கு வெளியே இவள் உள்ளாள் - என்பது காண்க. “இந்த அஸுரர்கள் தங்களுடைய இடத்தில் நாங்கள் உண்டு, உடுத்தி, வசிப்பதன் காரணமாகவே இவர்கள் எங்களைத் துன்புறுத்துகின்றனர்”, என்றனர். (தமக்கு இரையா) - இவ்விதம் இவர்கள் செய்வது தங்களுடைய சரீரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக ஆகும். (தடிந்துண்ணும்) - துன்புறுத்தி, மற்றவர்களைக் கொன்று வாழ்கின்ற. (திண் கழல் கால் அசுரார்க்கு) - உறுதியான

வீரக்கழலைத் தங்களுடைய கால்களில் அணிந்துள்ள அஸுரகுலத்திற்கு. ஸர்வேச்வரன் அனைவரையும் காப்பாற்றுவதற்காக, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) – ஏதத் வ்ரதம் மம – இது என்னுடைய விரதமாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப உறுதியுடன் நிற்பது போன்று, இந்த அஸுரர்கள் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்காக உறுதி பூண்டு, கால்களில் இப்படிப்பட்ட கழல்கள் அணிந்துள்ளனர். ஸர்வேச்வரன் தான் காப்பாற்றுவதற்குத் துணையாகக் கைக்கொள்ளும் க்ருபையைத் தவிர்த்து நின்றாலும், இவர்கள் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்காக அணிந்துள்ள இந்த வீரக்கழலை நீக்கமாட்டார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (தீங்கிழைக்கும் திருமாலை) “இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ” என்று குடல் துடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம் விபூதி அழியும்; இவர்கள் அழியச்செய்தாகிலும் விபூதியை நோக்கும் விரகேதோ என்று, “மித்ர பாவேந” என்னும் தானும், “பவேயம் சரணம் ஹி வ:” என்னும் அவளுங்கூடவிருந்து மநோரதிப்பர்க ளாயிற்று. “களை பிடுங்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகேதோ?” என்று இருவருங்கூட விசாரியாநிற்பர்கள். (பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) “ஸ்ரீய:பதியைப் பாடாநின்றார்கள்” என்று, பண்கள்தான் “என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்” என்று வந்து தலைகாட்ட. அதாவது, பண் சுமக்கப்பாடி என்றபடி. அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமை பெறும்படி பாடி. தலையான பண்ணிலே பாடி. அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே அடைவுகெட்டு, ஒரு பண்ணிலே எல்லாப் பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டிடும்படி என்னவுமாம். (பறந்தும் இத்யாதி) கால் தரையில் பாவாதே கூத்தாடி. அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். பறந்து கொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். (மண்கொள் இத்யாதி) வல்வினை – மலைந்து - மோத மண்கொள் உலகில் பிறப்பார். பகவத் குணாநுபவம் பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள் “நாம் அவிக்குதராயிருக்கவேணும்” என்று குறிக்கொண்டு இறுக்குவாதம் பற்றினாற்போலேயிருப்பது; சாதூர்த்திகம் வந்து எடுத்தெற்றப்புக்கால் இவனாற் செய்யலாவதில்லையே. “பிறப்பு” என்கிற இது, அல்லாத துக்கங்களுக்கு மெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் – (தீங்கிழைக்கும் திருமாலை) - ஆனால் ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “இந்த அஸுரர்களும் நம்மால் படைக்கப்பட்டவர்கள் ஆயிற்றே! இப்படியாக உயிர் - உடல் ஸம்பந்தத்தை நாம் ஆராய்ந்தால் நம்முடைய விபூதி அழியும். இவர்களை இவ்விதம் அழித்தாலும், அழிக்காமல் விட்டாலும் நம்முடைய விபூதியைக் காப்பாற்ற வேறு ஏதும் வழி உண்டா?”, என்று ஆராய்வான். அதாவது களையை எடுத்து தங்கள் அடியார்களைக் காப்பாற்ற என்ன வழி என்று ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாரும் கலந்து ஆலோசிப்பார்கள் என்கிறார். இதற்கு ப்ரமாணம், யுத்தகாண்டம் (18-3) – மித்ர பாவேந - நண்பன் என்று கூறி வருபவனை நான் கைவிடமாட்டேன் – என்று அவனும், ஸுந்தரகாண்டம் (58-44) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - அபயம் அளித்து உங்களைக் காப்பேன் – என்று அவளும் கூடவே இருந்து காப்பாற்ற எண்ணுவார்கள் என்பதாகும். (பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி) – “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்பதற்கு நான்கு விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். பெரியபிராட்டியின் நாயகன் குறித்து இவர்கள் பாடப்போகிறார்கள் என்று அறிந்த பண்கள், “தாம் இவர்களுக்கு உதவி செய்து நம்முடைய இருப்பு என்பதை அடையவேண்டும்”, என முடிவு செய்து ஓடிவந்தன என்பது முதல் பொருள். அல்லது ப்ரீதி காரணமாக முறை தவறி ஒரே பண்ணிலே அனைத்து பண்களும் வந்து நின்றன என்பது இரண்டாவது பொருள். இந்த இரண்டுவிதங்களிலும் அந்தப் பண்கல், “என்னை வைத்துப் பாடவேண்டும், என்னை வைத்துப் பாடவேண்டும்” என்று வந்ததாக உரைக்கிறார். அல்லது, “பண்கள் உயர்ந்த நிலையை அடையும்படியாகப் பாடி” என்பது மூன்றாம் பொருள். அல்லது “உயர்ந்த ஒரு பண்ணில் பாடி” என்பது நான்காம் பொருள். (பறந்தும் இத்யாதி) - கால்கள் தரையில் பதியாதபடி துளளிக் குதித்து கூத்தாடி, அதுவே தங்களுடைய வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். உயரக் குதித்தபடி ஆடுவதே வாழ்க்கை என்று இல்லாதவர்கள். (மண்கொள் இத்யாதி) - வலிய வினைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மேலிட, அவைகள் காரணமாக மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுப்பார்கள். ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும்போது “நாம் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையாமல் இருக்கவேண்டும்” என்று உறுதியாகத் தீர்மானித்து, வளைத்துக் கொள்ளும் வாதம் பிடித்தது போன்று உள்ளவர்கள், சாதுர்த்திகம் என்னும் ஒருவிதமான நோய் பீடித்தது போன்று, மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுத்தாலும், செய்வது ஏதும் இல்லாமல் உள்ளனர். “பிறப்பு” என்பது மற்ற

அனைத்து துன்பங்களையும் கூறாமல், உதாரணமாக ஒன்று என்னும்விதமாகக் கூறப்பட்டது.

3-5-3 மலையை யெடுத்துக் கன்மாரி காத்துப் பசுநிரை தன்னைத்
தொலைவு தவிர்த்த பிரானைச் சொல்லிச்சொல்லி நின்றெப்போதும்
தலையினோடாதனந் தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்
அலைகொணரகத் தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்ற வம்பரே

பொருள் - தனது ஆராதனைக்கு உண்டான இடையூறு காரணமாக இந்தரன் உண்டாக்கிய கல்மழையிலிருந்து, “காப்பாற்றவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்கக்கூட அறியாத பசுக்கூட்டத்தை, கோவர்த்தன மலையை எடுத்து, அழிவு ஏதும் அண்டாதபடி காப்பாற்றி, அவற்றின் ஆபத்தை நீக்கி உதவி செய்தவனை - பலமுறை உரைத்து, எப்போதும் ஓயாமல் நின்று, தலையானது தரையில் படும்படியாக கீழும் மேலுமாகப் பறந்து ஆடாதவர்கல், பல துன்பங்கள் சூழ்ந்துள்ளதான நரகங்களில் கரை ஏற இயலாதபடி அழுந்திக் கிடந்து துன்பத்தில் வருந்தும் புதியவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “இவன் நமக்கு உதவி செய்தான்” என்பதைக் கூட அறிய இயலாத பசுக்களுக்கும், அந்தப் பசுக்கள் போன்றே தன்மை கொண்ட இடையர்களுக்கும் உண்டான ஆபத்தினை நீக்கிய உயர்ந்த குணத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி நின்று, தங்களுடைய உடலும் மனமும் மாறாமல் உள்ளவர்கள், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடியே இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மலையை இத்யாதி) இந்த்ரனுக்கு ஆட்டைக்கொரு போஜனமாயிற்று இடையிரிடுவது; அவனுக்கு விருந்திடுக்கைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, “நீங்கள் செய்கிறவிது என்னென்பது?” என்று கேட்க;

“வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்” என்ன; “நான் பிறந்து வளருகிற ஊரில் ஒரு தர்வ்யத்தை ஒரு தேவதாந்தரங் கொள்ளுகையாகிறவிது மஹிஷீ ஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி” என்று பார்த்து, “அவ்வாகாச வாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மலைக்கும் காற்றுக்கும் இடந் தந்து, பசுக்களுக்கும் புகலாய், புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றோ இடுவது” என்றருளிச்செய்ய; இடையராகையாலே “அப்படியே செய்வோம்” என்று அவர்களுமிசைந்து, “துன்னு சகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை” அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அத்தையடைய அப்படியே யிருப்பதொரு வடிவைக் கொண்டு, “கோவர்த்தநோஸ்மி” என்று அமுது செய்துவிட்டான்; உண்ணவிருந்தவன் உண்ணப் பெறாமையாலும், பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க.

விளக்கம் - (மலையை இத்யாதி) - இந்த்ரனுக்கு வருடத்திற்கு ஒருமுறை இடையர்கள் உணவு அளிப்பர். அவனுக்கு விருந்தளிப்பதால் இவர்களுக்கு ஏற்படும் மகிழ்வைக் கண்ட க்ருஷ்ணன் அவர்களிடம், “நீங்கள் செய்யும் இந்தச் செயல் என்ன?” என்றான். இதற்கு அவர்கள், “மழை பெய்வதற்காக இந்த்ரனுக்கு உணவு அளிக்கும் செயலாகும்”, என்றார்கள். “அவர்களை இந்த்ரனுக்கு உணவிட்டால், அளித்து விட்டுப் போகட்டும்” என்று விடாமால், அதனை ஏன் தடுத்தான் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனாகிய தான் பிறந்த வளர்கின்ற ஊரில், ஒரு பொருளை வேறு ஒரு தேவதை எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பது, மனைவிக்கு மற்றவர் மூலம் பணி செய்வது போன்றது என்று கொண்டதால் ஆகும். இதனால் அவர்களிடம் க்ருஷ்ணன், “ஆகாயத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்ட இந்த்ரனுக்கா உணவு அளிப்பது? நமக்கும், மழைக்கும், காற்றுக்கும் இருப்பிடத்தை அளிப்பதும், பசுக்களுக்கு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளதும், புல்லும் தண்ணீரும் நிறைந்ததும் ஆகிய இந்தக் கோவர்த்தன மலைக்கு அல்லவோ உணவிட வேண்டும்?” என்றான். இதனைக் கேட்ட அவர்கள், “அப்படியே செய்து விடுகிறோம்” என்று ஏற்றுக்கொண்டு, பெரியதிருமடல் (140) - துன்னு சகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த கோவர்த்தன மலையின் அளவிற்கு அங்கு உணவைக் குவித்தனர். அதனை ஏற்பதற்காக, அந்த கோவர்த்தனம் போன்ற ரூபத்தை க்ருஷ்ணன் எடுத்தவனாக, கோவர்த்தன அஸ்மி -

நானே கோவர்த்தனன் ஆவேன் - என்று உண்டான். அப்போது, “அந்த உணவினைத் தான் பெறுவோம்” என்று எண்ணி நின்ற இந்த்ரன், உணவு கிடைக்காத காரணத்தாலும், பசியும் கோபத்தாலும் கல் போன்ற மழையைப் பொழியும்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மலையையெடுத்துக் கல்மாரி காத்து) “ரக்ஷகம்” என்று சொன்ன மலைதன்னை யெடுத்து ரக்ஷித்தான். வினைமுடுகினால் எதிரியுடைய ஆயுதத் தன்னைக் கொண்டு அவரை வெல்லுவார்களிறே வீரராயிருப்பார். அப்படியே முன்னே நின்ற கல்லை எடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத் தோளைக் கழிக்க வேண்டியிருக்க, “பாவி பசிக் கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? ஆஸூர ப்ரக்ருதிகள் பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானே கையேய்ந்து போகிறான்” என்று அவனால் வந்த நலிவைக் கணக்கிட்டு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையையெடுத்துக் கொண்டு நின்றானாயிற்று. (கல்மாரி காத்து) நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனை காணும்! (பசுநிரை தன்னை) ஆணையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்ததுதான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்தவோபாதி யாம்படியிறே இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. “பசு நிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்பானென்? என்னில், ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரதாநரைச் சொல்ல வேணுமே; பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்திருப்பாரைச் சொல்லவேணுமே; இடையர் இனிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. “க்ருதாநுகாராநிவ கோபிரார்ஜவே” என்கிறபடியே. (தொலைவு தவிர்த்த) பசுக்களும், இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. (பிராணை) அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (மலையை எடுத்துக் கல்மாரி காத்து) - தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அவர்களைக் காப்பாற்றாமல், மலையை எடுத்து ஏன் காப்பாற்ற வேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இந்த கோவர்த்தன மலையே நமக்கு பாதுகாப்பு” என்று முன்பு தன்னால் கூறப்பட்ட மலையை எடுத்தே காப்பாற்றினான்; இது முதல் பொருள். ஒரு யுத்தம் வரும்போது எதிரியிடம் உள்ள ஆயுதத்தைக் கொண்டே அவர்களை வீரர்கள் வெற்றி கொள்வார்கள்; இதே போன்று இந்த்ரன்

பெய்வித்த கல்மழையைத் தனக்கு முன்பாக இருந்த கல்லால் ஆன கோவர்த்தன மலையை எடுத்துத் தடுத்தான். இந்த்ரன் செய்த தவறுக்கு அவனுடைய தோளை வீழ்த்த வேண்டியதை விடுத்து ஏதும் செய்யாமல் இருந்தது ஏன்? “இந்த்ரன் தனது பாவங்கள் காரணமாகப் பசிக்கு உணவில்லாமல் போனான். அந்தப் பசிகோபத்தில் இவ்விதம் செய்கிறான். அஸுரர்களுக்கு அளிப்பது போன்ற தண்டனையை இவனுக்கும் செய்தல் கூடாது. தானே தனது கை நொந்து நிறுத்தி விடுவான்” என்று எண்ணினான்; ஆகவே இந்த்ரனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தைக் கணக்கிட்டு, எழுநாட்கள் அந்த மலையை எடுத்து, ஒரே போன்று நின்றான். (கல்மாரி காத்து) – ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “இந்த்ரன் நீர் மழையைப் பொழியும்படிச் செய்திருந்தால், கடலைத் தனது திருக்கரத்தில் எடுத்துக் காப்பாற்றி இருப்பான்”, என்பார். (பசுநிரை தன்னை) - பசுக்கூட்டம் என்பது இடையர்களுக்கும் உதாரணம். யானையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் காப்பாற்றியது என்பது நித்யஸூரிகளைக் காப்பது போன்றே அல்லவோ? இது போன்றே அல்லவோ இடையர்களுடைய நிலையும் பசுக்களுடைய நிலையும் காணப்பட்டது? இடையர்கள் உள்ளபோது, பசுக்களை காப்பாற்றியதைக் குறிக்கும் விதமாக “பசுநிரை தன்னைத் தொலைவு தவிர்த்த” என்று ஏன் கூறினார்? காரணம், தான் காப்பாற்றியவர்களில் முதன்மையாக உள்ளவர்களை உரைக்கவேண்டும் என்பதால் ஆகும். அதாவது இடையர்கள் என்னும்போது, பசுக்கள் இன்றி அவர்கள் இல்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறினார். இங்கு பசுக்களையும் இடையர்களையும் நோக்கினால், “பசுக்கள் சேதநர்கள் போன்றும், இடையர்கள் அசேதனம் போன்றும்” காணப்படுவதால் பசுக்கள் கூறப்பட்டன. இது எப்படிப் பொருந்தும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தன்னால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை அறிபவர்களை அல்லவோ முதலில் கூறவேண்டும்? ஆகவே பசுக்களைக் கூறினார். பசுக்களுக்கு “க்ருஷ்ணன் தங்களுக்கு உதவி செய்தான்” என்று அறியும் ஞானம் உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பசுக்களால் பரிகாசம் செய்யும்படியாக ஆயர்கள் பயந்து நின்றனர்; இப்படிப்பட்ட நிலையைக் கண்டால் பசுக்கள் சிரிக்கும் அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம், கிராதார்ஜுநீயம் நான்காம் ஸர்க்கம் க்ருதாநுகாராநிவ கோபிர் ஆர்ஜவே - பசுக்களால் பரிகாசம் பண்ணும்படி நின்ற இடையர் - என்பதாகும். (தொலைவு தவிர்த்த) – தொலைவு என்றால் அழிவு. பசுக்களும் இடையர்களும் அழிந்துவிடாமல் காப்பாற்றிய. (பிரானார்) - அன்று

பெய்த அந்த மழையிலும் காற்றிலும் தவித்தபடி நின்ற அவர்களும் நம்மாழ்வாராகிய தானும். அதாவது தனக்காக வந்து உதவினான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லிச்சொல்லி) ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருதுச்சாரணம் அமைவது. (நின்று) ஒருகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே. (எப்போதும்) ஆள்கண்ட போதாகவன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். (தலையினோடாதனந்தட்ட) தலை தரையிலே தட்டும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) தடுகுட்டமாவது - குணாலை. அதாவது - அடைவுகெடப் பண்ணும் விகாரம். கால் தரையில் பாவாதபடி ஆடாதார். (அலைகொள் இத்யாதி) துக்கோர்மி பரம்பரைகளையுடைத்தான நரகத்திலே தலைகாண வொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேசப்படுகிற. (வம்பர்) என்றுமொக்க யமபடர்க்குப் புதியராவர். வம்பு - புதுமை. முனநாள் நலிந்தால், பிறறை நாள் வந்து தோற்றினால், “முனநாள் நாம் நலிந்தவன்” என்று க்ருபை பண்ணாதே, மோம்பழம் பெற்றாற்போலே, “வாரீரோ! உம்மையன்றோ தேடித் திரிகிறது” என்னும்படியாவர்.

விளக்கம் - (சொல்லிச்சொல்லி) - ஒரு பலனுக்காக உரைத்தால் ஒருமுறை கூறிய பின்னர் விட்டுவிடுவர். இது போன்று அல்லாமல், (நின்று) ஒருமுறைகூறி விடுவது அல்லாமல், ஒரு காலகட்டத்தில் பலமுறை கூறி விடுவதும் அல்லாமல், (எப்போதும்) அவனைக் காணும்போது மட்டும் உரைக்காமல், எப்போதும் உரைத்தபடி. (தலையினோடு ஆதனம் தட்ட) - தலையானது தரையில் வந்து இடிக்கும்படி. (தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்) - குட்டிக்கரணம் இட்டு. அதாவது முறை தவறிச் செய்யும்படியாக உள்ள மாற்றம். கால் தரையில் படாதபடி ஆடாமல் உள்ளவர்கள். (அலைகொள் இத்யாதி) - துக்கங்கள் என்னும் அலைகள் கொண்ட நரகத்தில் தரை காண இயலாதபடி அழுந்தி துன்புற்று, (வம்பர்) - யமதூதர்களுக்கு எப்போதும் புதியவராக இருப்பர். அதாவது முதல் நாள் யம தூதர்கள் துன்புறுத்திய பின்னர், அடுத்த நாள் வந்து அவர்கள் முன்பாக மீண்டும் நின்றவுடன், “நேற்றுதான் இவன் நம்மால் துன்புறுத்தப்பட்டான்” என்று எண்ணி கருணை காட்டாமல், நறுமணம் மிகுந்த பழம் கிடைத்தது போன்று, “வாரும். உம்மை அல்லவோ நாங்கள் தேடியபடி இருந்தோம்”, என்று மகிழும்படியாக நிற்பர்.

வ்யாக்யானம் – புநரபி, (மலையைடுத்துக் கன்மாரி காத்து) ஆச்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையே வேண்டுவது. அரியன செய்தாலும் எளியதாய்த் தோற்றும். (பசுநிரை தன்னை) அரியன செய்து ரக்ஷிக்கைக்கு, பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் தரமில்லை என்கிறது. (பிராணை) நிலவு, தென்றல், சந்தனம், தண்ணீர் போலே பரார்த்தமாயாயிற்று வஸ்துவிருப்பது. (சொல்லி இத்யாதி) “அவாக்யநாதர:” என்றிருக்கக் கடவ, தத்வம் “அலவலை வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்” என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக ஓக்கி வைத்தால், தங்கள் வாய்கொண்டு மானிடம் பாடாதே, “என் தஞ்சனே – நஞ்சனே – வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம்” என்கிறபடியே “வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்” என்றேத்தாதார். (அலைகொள் இத்யாதி) இந்நரகத்திலே போய்ப்புகுவர்கள் என்கிறார். தடுகுட்டமாய்ப் பறவாமைதானே நரகம் என்கிறார். “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா” ஸ்வர்க்க நரகங்கள்தான் வ்யக்திகள் தோறும் வ்யவஸ்திதமாயிறேயிருப்பது. தமக்கிருந்தபடியாலே சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – இந்தச் சூழலில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கு வர, அவர் பொருட்டு முன்பு அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம் அன்றி, வேறு ஒரு விசேஷ கருத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார். (மலையை எடுத்துக் கன்மாரி காத்து) - அடியார்களுக்காக ஏதேனும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதையே எண்ணியபடி இருப்பவன். மிகவும் கடினமான செயல்களைச் செய்தபோதிலும், நாம் ஏதும் செய்யவில்லையே என்று இருப்பவன். (பசுநிரை தன்னை) - அவன் மிகவும் உயர்ந்த செயல்கள் செய்து நம்மைக் காப்பாற்றுவதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்றால், அவன் செய்யும் ரக்ஷிக்கும் செயலைத் தடுக்காமல் இருந்தாலே போதுமானது. பசுக்கள் விஷயத்தில் அவற்றிடம் ஏதும் பெரிதான கைம்மாறு இல்லை என்றாலும், அவனை அவை விலக்காமல் இருந்தன. (பிராணை) – சந்த்ரன், தென்றல், சந்தனம், நீர் ஆகியவை மற்றவர்களுக்காக உள்ளது போன்று இவனும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளான். (சொல்லி இத்யாதி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-4) - அவாக்யநாதர: – ஏதும் பேசாமல் உள்ளவன் - என்னும்படியாக இருக்கக்கூடிய அந்த பரப்ரஹ்மம், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-1-2) - அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் –

என்பதற்கு ஏற்ப மிகுதியாகப் பேசியபடி, தங்களுக்காக இங்கு வந்து பிறந்ததால், திருவாய்மொழி (3-9-9) - வாய் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய வாய் மூலமாக, மனிதர்களைத் துதிக்காமல், திருவாய்மொழி (3-8-2) - என் தஞ்சனே - நஞ்சனே - வஞ்சனே என்னும் எப்போதுமென் வாசகம் - என்பதற்கு ஏற்ப “வாய் என்னும் உறுப்பைப் பெற்றதன் பலனை அடைந்தோமே” என்று எண்ணியபடி அவனைப் புகழ்ந்து நிற்காதவர்கள். (அலைகொள் இத்யாதி) - நரகத்தில் சென்று விழுவார்கள் என்கிறார். கீழும் மேலுமாகக் குதித்து ஆடாதபடி இந்தப் பூமியில் இருப்பதே நரகம் என்கிறார். ஆனால் இப்படி இருப்பது நரகமோ என்பதற்குப் ப்ரமாணம் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா - (லக்ஷ்மணன் கூறுவது) இராமா! உன்னுடன் சேர்ந்து உள்ளதே ஸ்வர்க்கம், பிரிந்து உள்ளதே நரகம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வர்க்கமும் நரகமும் அவரவர்களுடைய நிலைக்கு ஏற்ப அல்லவோ உள்ளது? தனக்கு அவனைக் குறித்து ஆடாமலும் பாடாமலும் இருப்பதே நரகம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 66)

61. கொழுந்து விட்டு ஓடிப் படரும் வெங்கோள் வினையால் நிரயத்து
அழுந்தி இட்டேனை வந்து ஆட்கொண்ட பின்னும் அருமுனிவர்
தொழும் தவத்தோன் எம் இராமானுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்கு
எழுந்தது அத்தால் நல் அதிசயங்கண்டது இருநிலமே

விளக்கவுரை – ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் – ஸ மஹாத்மா ஸு துர்லப – இப்படிப்பட்ட
ஞானி கிட்டுவது மிகவும் அபூர்வம் – என்றான். அதன் பின்னர் ஸ்வாமி
நம்மாழ்வார் திருஅவதாரம் செய்தபோது, “இவரை நாம் காணமுடியாமல்
போனதே”, என்று வாஸுதேவனே வருத்தம் கொண்டதாக ஸ்வாமி
பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த
நிலையை “அரு” என்னும் பதம் கூறியது. அடுத்துள்ள “முனிவர்” என்னும் பதம்
ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரைக் கூறியது. “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்”, “உண்ணும் சோறு,
பருகும் நீர், தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணன்”, என்று அனைத்தும்
கண்ணனே என வாழ்ந்தவர் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட
நம்மாழ்வாரால், “பொலிக பொலிக” என்று போற்றப்பட்டவரும், “ஆ முதல்வன்”
என்று ஆளவந்தாரால் போற்றப்பட்டவரும் எம்பெருமானார் ஆவார்.
இப்படிப்பட்ட உயர்ந்தவர்கள் போற்றும்படியாக, ப்ரபத்தி என்னும் தவம்
கொண்டவராக உள்ளவர் உடையவர் ஆவார். இந்த உலகில் எங்கும்
பரவியுள்ளதும், எந்தவகையான ப்ராயச்சித்தம் கொண்டும் தொலைக்க
முடியாததும் ஆகிய வினைப்பயன்களால் நான் ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் சிக்கித்
தரை காண இயலாமல் இருந்தேன். இப்படிப்பட்ட என் போன்றவர்களை, எங்கள்

அறியாமை கண்டு கைவிடாமல், நாங்கள் உள்ள இடம் தேடி வந்து ஆட்கொண்டதால், எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாண குணங்கள் மேலும் ஓங்கி வளர்ந்தன. இவ்விதம் என் போன்ற பாவம் செய்த பலரைக் காப்பாற்றிய பின்னர், எம்பெருமானாரின் குணங்கள் மேலும் ஓங்கியதைக் கண்ட இந்த உலகம் வியந்து நின்றது. என் போன்ற வினை உள்ளவர்கள் இன்னமும் இந்த உலகில் அதிகம் பேர் இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணத்தில் ஓங்கி வளர்ந்தது எனலாம்.

அவதாரிகை – “குணந்திகழ் கொண்டல்” என்று இவர் தம்முடைய குணங்களைக் கொண்டாடினார். அவற்றினுடைய வைபவமிருக்கும்படி யெங்கனே யென்று கேட்டவர்களைக் குறித்து, அத்யந்த க்ரூர பாபியாய் ஸம்ஸாரகர்த்தத்திலே யழுந்திக் கிடக்கிறவென்னை அர்த்தித்வ நிரபேஷமாக தம்முடைய பரம க்ரூபையாலே தாமே நானிருந்தவிடம் தேடி வந்து என்னைத் தமக்கு சேஷமாம்படி திருத்தி ரக்ஷித்தருளின பின்பும், பராங்குச பரகால நாத யாமுநாதிகளெல்லாம் தம்பக்கலிலே விசேஷ ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி யிருப்பாராய், பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஸகல சேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாகச் செய்யப்பட்ட சரணாகதியாகிற மஹா தபஸ்ஸையுடையரான எம்பெருமானாருடைய கல்யாண குணங்கள் ஸமஸ்த திக்கிலும் வ்யாப்தங்களாய் அத்யந்த ஒளஜ்வல்ய சாலிகளாய்க் கொண்டு பூமியிலேயெங்குமொக்கக் காணப்படுகின்றன வென்கிறார்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “கடந்த பாசுரத்தில் நீவிர் - குணம் திகழ் கொண்டல் – என்று எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டாடினார். அவற்றின் வைபவம் எத்தகையது?” என்று கேட்டனர். அவர்களிடம், “மிகுந்த கொடுமையான பாபங்கள் பலவற்றுடன் கூடியவனாக, ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் அழுந்திக் கிடக்கும் என்னை, அவரை நான் துதிக்கவேண்டும் என்று எண்ணாமல், தனது உயர்ந்த க்ரூபை காரணமாக தானாகவே நான் உள்ள இடம் தேடி வந்தார். என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கி, கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகத் திருத்திக் காப்பாற்றினார். மேலும் நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் என்ற பலரும் தன்னைக் குறித்து முன்பே விசேஷமாக அறியும்படி இருந்தார். பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் அனைத்து சேதநர்களும் கரையேறும்விதமாகச் சரணாகதி என்னும் உயர்ந்த தவம்

செய்தார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்து திசைகளிலும் பரவி, எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸுடன் பரவி, பூமி எங்கும் ஒரே போன்று காணப்படுகின்றன”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (அரு) “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்று கீதாசார்யன், தான் அவதரித்த விபவாவதாரத்திற்கு பிற்காலத்திலே நம்மாழ்வார் அவதரிக்கையாலே அவருடைய காட்சி தனக்கு லபியாதே போந்ததேயென்று விசாரித்துச் சொன்னானென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை இவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்கையாலே, “அரு” என்று துர்லபரான நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது. (முனிவர்) “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்றும், “உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணென்பெருமான்” என்றும் பதினாறு வருஷம் மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அர்த்தத்தையிறே பிற்பாடு அவர் வெளியிட்டுப் ப்ரபந்தீகரித்தது. இது தன்னையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்தாரிறே. இப்படி அத்யந்த துர்லபராய், மநந சீலரான நம்மாழ்வாரும், அவருடைய க்ருபா விஷயபூதரான நாதமுனிகளும், ஆளவந்தாரும் இவருடைய பவிஷயதாசார்யா விக்ரஹத்தையும் ஆராதித்துக் கொண்டு இவருடைய திருவவதாரத்தை மநநம் பண்ணிக் கொண்டு, அநேக ப்ரயத்நங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போருகையாலும் அவர்களையும் சேர்ப்பிடித்து, “முனிவர்” என்கிறார்.

விளக்கம் – (அரு) - “அரு” என்பது கிடைப்பதற்கு அரியவரான நம்மாழ்வாரைக் குறிக்கும். எப்படி? ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை, “கீதையில் (7-19) – ஸ மஹாத்மா துர்லப: - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா கிட்டுவதற்கு அரியவன் – என்று கீதாசார்யன் நெகிழ்ந்து உரைத்தான்; யாரைக் குறித்து என்றால் - க்ருஷ்ணனாகிய தான் அவதரித்த விபவ அவதாரத்தின் பிற்காலத்தில் நம்மாழ்வார் அவதாரம் செய்ததன் காரணமாக, தனக்கு அப்படிப்பட்ட ஒருவர் கிடைக்காமல் போனாரே என்று இவ்விதம் உரைத்தான்”, என்று கூறுவதால் ஆகும். (முனிவர்) - கீதை (7-19) – வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் – வாஸுதேவனே அனைத்தும் ஆவான் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-1) – உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான் - என்றும் உள்ளபடி, பதினாறு வருடங்கள் அவர் மனனம் செய்தபடி இருந்த விஷயத்தை அல்லவோ திருவாய்மொழி

முதலானவையாக இயற்றினார். இதனையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? இவ்விதம் கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரியவரும், மனனசீலரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், அவருடைய க்ருபைக்கு இலக்கான நாதமுனிகள், ஸ்வாமி ஆளவந்தார் போன்றவர்கள், எம்பெருமானாருடைய பவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தை ஆராதித்து வந்தனர். மேலும் இவருடைய திருஅவதாரத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்தனர். இப்படியாகப் பல முயற்சிகளை அவர்கள் செய்தபடி இருந்ததால், அவர்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து “முனிவர்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (தொழும்) “பூர்வே மூர்த்தநா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு:” என்கையாலே, அவர்கள் இவரே நமக்கு உத்தாரகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி யிருக்குமவராய். (தவத்தோன்) “தஸ்மாந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:” என்று ச்லாகிக்கப்படுகிற பகவத் சரணாகதி நிஷ்டரான. “காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷுமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஜீயரு மருளிச் செய்தாரிநே. (எம்மிராமாநுசன்றன்) எங்களுக்கு வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானார் தம்முடைய. (புகழ்) கல்யாண குணங்கள். “இராமானுசன் தொல் புகழ்” என்று பாடமானபோது, அநாதியாய் ஸ்வாபாவிகங்களான கல்யாணகுணங்களை யென்றபடி. இப்படிப்பட்ட கல்யாணகுணங்கள்.

விளக்கம் – (தொழும்) - பூர்வே மூர்த்தநா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு: - எம்பெருமானாருக்கு முற்பட்ட ஆசார்யர்கள் அவருடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முக்தி அடைந்தார்கள் - என்பதால் அவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானாரே நம்மைக் கரையேற்ற வல்லவர் என்று அறிந்து கொண்டாடும்படி உள்ளவராய். (தவத்தோன்) – தஸ்மாந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு: - ஆகவே ந்யாஸம் என்னும் ப்ரபத்தியை அனைத்து தவங்களுக்கும் மேலாகக் கருதுகிறார்கள் - என்று கொண்டாடப்படுகின்ற பகவானிடம் சரணம் புகுந்து அந்த நிஷ்டையில் நிலை நிற்பவராய். யதிராஜ விம்சதி (18) - காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷுமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம் - யதிராஜரே! ஒருவன்

தனது மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் எண்ணற்ற பாவங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபடி இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மூன்று காலத்திலும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் மட்டுமே அடைக்கலம் அளிக்க இயலும். ஆனால் அவனும் அதனை நேரடியாகச் செய்வதில்லை. அவன், தாமரை மலரில் வீற்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் சேர்ந்து நிற்கும் பங்குனி உத்தர நன்னாளில், நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்கள் மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்று இந்தக் கருத்தை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (எம் இராமாநுசன்) - எங்களுக்கு இயற்கையாகவே எஜமானராக உள்ள ஸ்வாமி எம்பெருமானாருடைய. (புகழ்) - திருக்கல்யாணகுணங்கள், இதனை “இராமாநுசன் தொல் புகழ்” என்று கொண்டால் - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி இயல்பாகவே உள்ள திருக்கல்யாணகுணங்கள் - என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட திருக்கல்யாணகுணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (கொழுந்து விட்டோடிப் பரவும் வெங்கோள் வினையால் நிரயத்தழுந்தி யிட்டேனை) மேன்மேலும் தலைபெற்று சீக்ரகதியாய்க் கொண்டு லோகமெல்லாம் வ்யாபித்து நிற்பதாய், “துராசாரா:” என்கிறபடியே அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண ரூபமாய் இருக்கையாலே, “சஷிபாமி”, “ந சஷிமாமி” என்னும்படியான பகவந் நிக்ரஹத்துக்குடலாய் “யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம்” என்கிறபடியே அநுபவ ப்ராயச்சித்தங்களாலும் நசிப்பிக்க வொண்ணாதபடி, ப்ரபலமான துஷ்கர்மத்தாலே, “மற்ற நரகம்” என்னும்படி “வானுயரின்ப”த்துக் கெதிர்த்தட்டாய், அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரமாகிற “விடியா வெந்நரக”த்திலே நிமக்நராய், கரைகாணாதே அழுந்திக் கிடக்கிற வென்னை. வெம்மை - க்ரௌர்யம். கோள் - மிடுக்கு.

விளக்கம் - (கொழுந்து விட்டோடிப் பரவும் வெங்கோள் வினையால் நிரயத்து அழுந்தி யிட்டேனை) - மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்ந்து, மிகவும் விரைவாக அனைத்து லோகங்களிலும் பரவி நிற்பதாக உள்ளது. எது இப்படி உள்ளது என்றால், தனது வினைகள் என்று அடுத்து உரைக்கிறார். கீதை (9-30) - துராசார: - இழிந்த செயல்களைக் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தபடியும் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்யாமலும் உள்ளதால், கீதை (16-19)

- சஷிபாமி - (தாழ்ந்த பிறவிகளில்) வைக்கிறேன் - என்றும், வராஹபுராணம் - ந சஷிபாமி - மன்னிக்கமாட்டேன் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேசுவரன் வெறுத்துத் தள்ளுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (61) - யத்ப்ரஹ்மகல்ப நியுதாநுபவே அப்யநாச்யம் - நான்முகனின் காலத்தில் பதினாயிரம் கல்ப காலங்கள் அநுபவித்தாலும் கழியாத - என்பதற்கு ஏற்ப எத்தனை அநுபவித்தாலும், எத்தனை ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்தாலும் தீர்க்க முடியாதபடி உள்ளதும் ஆகிய தீவினைகளால், திருவாய்மொழி (8-1-9) - மற்ற நரகம் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (8-1-9) - வானுயர் இன்பம் - என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதான, எல்லையற்ற துன்பத்திற்கு விளைநிலமாக உள்ள ஸம்ஸாரம் என்பதனான, திருவாய்மொழி (2-6-7) - விடியா வெந்நரகத்து - என்னும் நரகத்தில் மூழ்கியபடி கரை காண இயலாதவிதத்தில் அழுந்திக் கிடக்கும் என்னை.

வ்யாக்யானம் - (வந்தாட்கொண்ட பின்னும்) என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நான் விரகறியாத காலத்திலே எம்பெருமானார் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே “விண்ணின் தலை நின்று” நானிருந்த மண்ணின் தலத்தே என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்து, என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பார்த்துக் கைவிடாதே அடிமை கொண்ட பின்பு. சகாரம் அவதாரணார்த்தமாய், என்னை ஆட்கொண்ட பின்பு தானேயென்றபடி. (சுடர்மிக்கெழுந்தது) அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னை அங்கீகரித்து தரிப்பிக்கையாலே வந்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸோடே கூட மேன்மேலும் கிளர்ந்தது. இன்னும் இப்படி விஷயீகரிக்கலாவார் ஆரேனு முண்டோவென்று மாத்ருசரைத் தேடிக் கொண்டு கிளர்ந்தது. இவரை ஆச்ரயித்த பின்பு அவர் ஆகாராந்தரத்தை பஜித்தாப்போலே காணும் அவையடங்கலும் இவரை விஷயீகரித்த பின்பு ஆகாராந்தரத்தை பஜித்தபடி. (அத்தால் நல்லதிசயம் கண்டதிருநிலமே) அத்யந்த பாபிஷ்டனான வென்னை விஷயீகரித்த பின்பு அவருடைய கல்யாணகுணங்களுக்குண்டான கிளர்த்தியாலே, “வஸுந்தரா புண்யவதீ” என்கிறபடியே “மேதினி நம் சுமையாறும் எனத் துயர் விட்டு விளங்கத்” தொடங்கிற்றென்கிறார்.

விளக்கம் - (வந்தாட்கொண்ட பின்னும்) - என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்றும், அதற்கு உபாயம் என்ன என்றும் அறியாமல் நின்றபோது, எம்பெருமானார் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பொங்கும் தனது க்ருபையால், விண்ணின் தலை நின்று - என்பதற்கு ஏற்ப நான் இருந்த இடம் தேடி வந்து, எனது அறியாமையைக் கண்ட பின்னரும் என்னைக் கைவிடாமல், தனது அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர். இங்கு “பின்னும்” என்பதில் உள்ள உம்மைத்தொகை - “என்னை ஆட்கொண்ட பின்பு அல்லவோ” என்று பொருள் தருவதாகும். (சுடர் மிக்கு எழுந்தது) - அத்துடன் நின்று விடாமல், என்னை ஏற்றுக்கொண்டு காப்பாற்றிய காரணத்தால் உண்டான எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸானது மேன்மேலும் வளர்ந்தது. இவ்விதம் கரையேற்ற வேண்டியவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரா என்று தேடியபடி அந்த தேஜஸ் இருந்தது. (அத்தால் நல்லதிசயம் கண்டது இருநிலமே) - எல்லையற்ற பாபங்கள் நிறைந்தவனாகிய என்னை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர், அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு ஏற்பட்ட கிளர்த்தி காரணமாக, வஸுந்தரா புண்யவதீ - பூமி புண்ணியம் செய்தது - என்பதற்கு ஏற்ப, மேதினி நம் சூமை ஆறும் எனத் துயர்விட்டு விளங்க - என்னும்படி துன்பம் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று விளங்கியது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருநிலம்) மஹாவிஸ்த்ருதையான பூமி. இருமை - பெருமை. அன்றிக்கே (இருநிலம்) - மஹாவிஸ்த்ருதையான இந்த ப்ருத்வியிலே. (அத்தால் நல்லதிசயங் கண்டது) என் போலே பாபிஷ்ட்டரை ரக்ஷித்த பின்புதானே எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்கள் நிரவதிக ஒளஜ்வல்ய யுக்தங்களாய்க் கொண்டு கிளம்புகையாலே, அக்கிளர்த்தியால் அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஓரதிசயமானது எல்லாராலும் காணப்பட்டதென்று யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (இருநிலம்) - மிகுந்த பரப்பளவு கொண்ட இந்தப் பூமி. அல்லது இருமை என்றால் பெருமை என்றும் கொள்ளலாம். (அத்தால் நல்லதிசயம் கண்டது) - என்னைப் போன்ற பாபங்கள் செய்தவர்களைக் காப்பாற்றிய பின்னர் அல்லவோ எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் எல்லையற்ற ப்ரகாசம் பெற்று புறப்பட்டது. அதனால் அல்லவோ அவற்றின் ஸ்வரூபத்திற்கு உள்ள அதிசயமானது அனைவராலும் காணப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – “சுடர் மிக்கெழுந்தது - கொழுந்து விட்டோடிப் படரும்” என்று அந்வயித்து – என்னையங்கீகரித்துக் கிளர்ந்த அக்கல்யாணகுணங்கள், என்போல்வா ராரேனும் இன்னும் இந்த லோகத்திலே யிருந்தால், அவர்களையுங் கூட ஒக்க ரசஷிக்க வேணுமென்னும் நோயாலே என்னையும் மேல்மேலனக் கொழுந்துவிட்டு அபிவ்ருத்தங்களாய்க் கொண்டு ஸகல திக்குகளிலும் வ்யாபியா நின்ற தென்றும் சொல்லவுமாம். இப்படியாயிற்று எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுண வைபவ மிருக்கும்படி யென்று கருத்து.

விளக்கம் – அல்லது “சுடர் மிக்கெழுந்தது - கொழுந்து விட்டோடிப் படரும்” என்று வரிசைப்படுத்தியும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது என்னை ஏற்றுக்கொண்டு ஓங்கி வளர்ந்த அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள், என்னைப் போன்று இந்த லோகத்தில் வேறு யாரும் இருந்தால், அவர்களையும் என்னைப் போன்றே காப்பாற்றவேண்டும் என்னும் ஆசையாலே மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து கொண்டு, அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நின்றது என்றும் கூறலாம். இவ்விதமாக எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களின் வைபவம் உள்ளது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்